

sygn. akt IV Ka 1097/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 listopada 2019r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grzegorz Szepelak

Sędziowie SSO Magdalena Jurkowicz

SSO Anna Orańska – Zdych (spr)

Protokolant Katarzyna Wikiera

przy udziale Prokuratora Dolnośląskiego Wydziału Zamiejscowego Prokuratury Krajowej we W.: (...)

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2019r.

sprawy **L. M. syna J. i H. z domu F.**

urodzonego w dniu (...) w Ś.

oskarżonego o czyny z art. 263 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu

z dnia 24 czerwca 2019r. sygn. akt V K 208/19

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie IX części dyspozytywnej w ten sposób, że zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie przed Sądem I instancji w części na niego przypadającej, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 960 zł;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 960 zł.

Sygn. akt IV Ka 1097/19

UZASADNIENIE

L. M. został oskarżony o to, że:

1. w czerwcu 2014 r. we W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bez wymaganego zezwolenia i koncesji handlował bronią palną w postaci wytworzonego samodzielowo (...) wykonanego na bazie pistoletu (...) B. model (...) (...) mm produkcji rosyjskiej wraz z tłumikiem, w ten sposób, że ww. broń wraz z amunicją kaliber (...) (...) produkcji czeskiej S.&B. w ilości 50 sztuk zbył za kwotę 4.000 złotych T. N. (1),

tj. o czyn z art. 263 § 1 k.k.;

2. w dniu 29 października 2018 r. we W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bez wymaganego zezwolenia i koncesji handlował bronią palną w postaci pistoletu (...) o numerze (...) produkcji belgijskiej oraz amunicją broni palnej w postaci 200 sztuk nabojów pistoletowych kaliber (...) (...) produkcji czeskiej, w ten sposób, że ww. broń i amunicję przekazał W. S. celem sprzedaży G. R. za kwotę nie mniejszą niż 3 500 złotych,

tj. o czyn z art. 263 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia wyrokiem z dnia 24 czerwca 2019 r. sygn. akt V K 208/19:

I. uznał oskarżonego L. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w pkt 1 części wstępnej wyroku, a stanowiącego występki z art. 263 § 1 k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) zł;

II. uznał oskarżonego L. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w pkt 2 części wstępnej wyroku, a stanowiącego występki z art. 263 § 1 k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) zł;

III. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu pkt I i II części dyspozytywnej wyroku i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od godziny 10.00 dnia 30 października 2018 r. do dnia 24 czerwca 2019 roku, przyjmując że jeden dzień zatrzymania i tymczasowego aresztowania równy jest jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył oskarżonemu kary grzywny, orzeczone w punkcie I i II części dyspozytywnej wyroku i wymierzył mu karę łączną grzywny w wysokości 330 (trzystu trzydziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) zł;

VI. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa opisanego w punkcie 1 części wstępnej wyroku w kwocie 4.000 (czterech tysięcy) zł;

VII. na podstawie art. 44 § 1 i 2 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych, opisanych w wykazie dowodów rzeczowych (...) (...) na k. 863 pod poz. 1 – 3 (Drz 218/19 – 220/19), zarządzając ich przekazanie Komendzie Wojewódzkiej Policji we W.;

VIII. na podstawie art. 44 § 1 i 2 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych, opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) / (...) na k. 889 pod poz. 4 i 5 (Drz 221/19 – 222/19), zarządzając pozostawienie ich w aktach sprawy;

IX. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego L. M. od ponoszenia kosztów postępowania, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego orzeczenia złożyli Prokurator na niekorzyść oskarżonego oraz oskarżony za pośrednictwem swojego obrońcy.

Oskarżyciel publiczny zarzucił:

I. rażąco łagodność orzeczonych wobec oskarżonego L. M. kar jednostkowych pozbawienia wolności za przypisane mu przestępstwa z art. 263 § 1 k.k., których wysokość dodatkowo bezzasadnie ukształtowano w wymiarze po 1

rok pozbawienia wolności, to jest na poziomie najniższego ustawowego zagrożenia, a w konsekwencji wymierzenie również rażąco niewspółmiernie niskiej kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy – na skutek niedostatecznego uwzględnienia: wagi i charakteru popełnionych przez oskarżonego przestępstw, w tym wielości, powtarzalności i rozciągnięcia w czasie zachowań przestępnych, składających się na każdy, przypisany mu czyn zabroniony, które kreowane były poprzez aktywną postawę sprawcy, okoliczności towarzyszących ich popełnieniu, wagi naruszonych przez oskarżonego obowiązków i stopnia ich naruszenia, jego motywacji obliczonej na osiągnięcie korzyści majątkowej, a także zachowania w toku postępowania, obliczonego na uniknięcie odpowiedzialności karnej,

II. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść i polegający na przyjęciu przez Sąd nietrafnego poglądu, że zachodzą podstawy do zwolnienia L. M. od kosztów sądowych, w tym opłaty, w sytuacji, gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego, zgromadzonego w sprawie, w szczególności wnikliwa analiza sytuacji majątkowej oskarżonego oraz jego możliwości zarobkowe wskazują na zasadność nałożenia na wymienionego obowiązku uiszczenia kosztów sądowych i opłaty, co pozostanie bez wpływu na jego sytuację rodzinną i majątkową zwłaszcza, że według oświadczenia L. M. posiada dom o pow. 130 m² na działce o pow. 1 ha o wartości 500.000,00 – 600.000,00 złotych, stanowiący współwłasność małżeńską, nieruchomość rolną o pow. 7 ha, również stanowiącą współwłasność małżeńską, a ponadto samochód osobowy m-ki F. (...), zaś fakt, iż oskarżony korzystał w przedmiotowej sprawie z obrońcy z wyboru, dodatkowo świadczy o tym, że posiada on środki finansowe na pokrycie kosztów i opłaty.

Przy tak sformułowanych zarzutach Prokurator wniósł o zmianę w części zaskarżonego wyroku poprzez:

- orzeczenie wobec oskarżonego L. M.:

- za czyn z art. 263 § 1 k.k. – kary 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,
- za czyn z art. 263 § 1 k.k. – kary 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,
- na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączenie ww. kar pozbawienia

wolności i wymierzenie kary łącznej w wymiarze 3 (trzech) lat i 6 (sześciu)

miesiący pozbawienia wolności,

- zasądzenie od L. M. na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania, w tym wymierzenie mu opłaty.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w całości, na korzyść oskarżonego, i zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, że oskarżony zrealizował swym działaniem ustawowe znamiona zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 263 k.k. w sytuacji, gdy brak jest jakichkolwiek dowodów na to wskazujących;
2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, poprzez przyjęcie, że opinia mechanoskopijna (k. 184), dotycząca broni B., jest kategorię, w sytuacji gdy mechanoskopijna identyfikacja o charakterze ogólnym nie wskazuje in concreto maszyn i ich cech indywidualnych, narzędzi i ich cech indywidualnych, szczególnych oraz wyjątkowych cech materiałów użytych do produkcji, a także opisu wyrobu finalnego i jego cech indywidualnych, bezpośrednio związanych i wynikających z ustalonych indywidualnych cech maszyn i narzędzi użytych do jego produkcji;
3. obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., które miało wpływ na treść orzeczenia, a polegające na tym, iż Sąd orzekający wydając zaskarżony wyrok ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dowolnie, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a w szczególności polegający m. in. na tym, że Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego, składanym w

toku postępowania, podczas gdy z materiału dowodowego wynika, że wyjaśnienia oskarżonego, wbrew twierdzeniom Sądu, są logiczne, spójne, znajdują poparcie w dokumentach zebranych w aktach sprawy, co w konsekwencji nadaje im przymiot wiarygodnych;

4. obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 5 § 2 k.p.k., które miało wpływ na treść orzeczenia, poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego nasuwających się w sprawie wątpliwości co do zamiaru bezpośredniego popełnienia przestępstwa sprzedaży pistoletu pneumatycznego B.;

5. obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 410 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k., poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych dla sprawy okoliczności w zakresie istnienia zamiaru i wypełnienia wszystkich znamion czynu zabronionego, zarzucanego oskarżonemu w pkt I oraz ustalenia rzeczywistego pochodzenia rzeczonoego pistoletu pneumatycznego;

6. obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 424 k.p.k. poprzez niewskazanie jakie fakty Sąd I Instancji uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, a to odnośnie zarzutu, opisanego w pkt I części wstępnej wyroku;

7. rażąco surowość orzeczonej kary łącznej.

Powołując się na powyższe zarzuty obrońca wniósł o uniewinnienie L. M. od stawianego mu w pkt I zarzutu, ewentualnie o uchylenie powyższego wyroku w tym zakresie i przekazanie niniejszej sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W przypadku nieuchylenia wyroku do ponownego rozpoznania obrońca wniósł o jego zmianę w części dotyczącej kary i orzeczenie wobec oskarżonego na podstawie art. 37b k.k. kary 6 miesięcy pozbawienia wolności i kary 8 miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, tj. kary adekwatnej do stopnia jej winy, społecznej szkodliwości czynu oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Podczas rozprawy obrońca częściowo zmienił powyższe wnosząc o wymierzenie oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności i 1 roku ograniczenia wolności.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie rozpoznawcze poprawnie i rozważył wszechstronnie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego oraz ocenił zgromadzony materiał dowodowy nie przekraczając granic swobodnej oceny wyznaczonej dyrektywą art. 7 k.p.k. W uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia odniósł się do wszelkich okoliczności, ujawnionych w toku postępowania dowodowego wskazując, jakim dowodom i w jakim zakresie dał wiarę, a którym waloru wiarygodności odmówił. Odnosząc się do apelacji obrońcy wskazać trzeba, że Sąd Odwoławczy nie podziela zarzutu, iż w analizowanej sprawie ocena zgromadzonego materiału dowodowego dokonana przez Sąd meriti jest powierzchowna, ma charakter oceny dowolnej, a nie swobodnej, w szczególności polegający na odmówieniu wiary wyjaśnieniom oskarżonego, co w konsekwencji stanowiło obrazę m.in. art. 7 k.p.k. Wskazać zaś trzeba, że apelujący nie przedstawił takich argumentów, które nakazywałyby zdyskredytowanie oceny dowodów i wniosków, jakie wysnuł Sąd na ich podstawie.

Sąd Odwoławczy podziela w pełni stanowisko Sądu meriti w zakresie oceny wiarygodności wyjaśnień L. M.. Istotnie są one zmienne, niekonsekwentne, a nawet noszące cechy manipulacji. Oskarżony bowiem zmieniał wersje w zależności od etapu postępowania oraz przedstawianych mu dowodów. Dotyczy to zarówno okoliczności dotyczących czynu II jak i I. Stwierdzić trzeba, że początkowo L. M. wypierał się znajomości z T. N. (2), by następnie „przypomnieć sobie” jego nazwisko podczas konfrontacji. Na uwagę zasługuje też fakt, że wyjaśniając po raz pierwszy oskarżony nie zaprzeczył kategorycznie sprawstwu czynu z czerwca 2014 r., a jedynie stwierdził, iż nie przypomina sobie takiej

sytuacji. Powyższe jest w pełni niewiarygodne. Jeżeli bowiem L. M. nie handlował bronią wielokrotnie, nie mógł sobie jedynie nie przypominać takiej sytuacji, gdyby w istocie nie miała miejsca. Odmienne zaś podczas kolejnego przesłuchania wyjaśnił stanowczo, że taka sytuacja miejsca nie miała. Ten brak konsekwencji i zdecydowania w prezentowanych relacjach jest jedną z istotnych przyczyn podważających wiarygodność wskazanego dowodu. Podzielić ponadto należy stanowisko Sądu Rejonowego, że zmienność wyjaśnień oskarżonego odnośnie drugiego czynu następowała w zależności od przedstawianych mu dowodów. Ostatecznie przyznał się do popełnienia tego czynu, bowiem przedstawionych mu dowodów nie mógł skutecznie wzruszyć. Taka labilność prezentowanych treści czyni niewiarygodnym dowód z wyjaśnień oskarżonego. Wskazać również trzeba na sprzeczność wyjaśnień L. M. ze zgromadzonymi dokumentami, która także wpływa negatywnie na ocenę wiarygodności jego relacji. Oskarżony bowiem m. in. wyjaśniał, że nie zna G. R., podczas gdy, jak wynika z protokołu oględzin jego telefonu komórkowego marki A. wraz z kartą (...), w spisie kontaktów ujawniono numer telefonu, zapisany jako „Tłumiki do wiatrówek G.”, który należał właśnie do G. R. (k. 872 – 973).

Wyjaśnienia L. M. w zakresie czynu, którego sprawstwo kwestionuje apelujący, są oczywiście sprzeczne także z wyjaśnieniami i zeznaniami nabywcy broni, T. N. (2). Wbrew zarzutom obrońcy dowody te są w pełni przekonujące. Skarżący zaś poza ogólnie sformułowanym zarzutem nie wskazał w jakim zakresie i z jakich przyczyn dowody te podważa. Całkowicie gołosłowna i nie wskazująca konkretnych wniosków jest argumentacja apelującego, dotycząca skomplikowanej sytuacji procesowej T. N. (2). Obrońca nie wskazał przyczyn, dla których świadek miałby bezpodstawnie obciążać oskarżonego, ani też rzekomych korzyści, jakie miałby z tego powodu osiągnąć. Wbrew zaś przedstawionemu w tym zakresie zarzutowi Sąd meriti na stronie 23 uzasadnienia zaskarżonego wyroku odniósł się szczegółowo do sytuacji T. N. (2) i wskazał przekonujące argumenty uzasadniające pozytywną ocenę jego relacji. Podzielić należy pogląd Sądu, iż świadek nie jest skonfliktowany z oskarżonym, a fakt podjęcia współpracy z organami ścigania nie stanowi bynajmniej okoliczności podważającej jego wiarygodność, jak również, że brak jest racjonalnych powodów, dla których miałby on pomawiać L. M.. Zgodzić się należy z zapatrywaniem Sądu, iż pewnych wiadomości T. N. (2) nie mógł uzyskać z innego źródła, niż L. M., jak np. w zakresie osoby rusznikarza, który dokonał przerobu broni B.. Wszak świadek określił stanowczo, że oskarżony wskazał, iż przerobem broni zajmuje się jego znajomy rusznikarz z R., zaś oskarżony w swoich wyjaśnieniach przyznawał, że jedynym rusznikarzem z R., jakiego zna, jest P. C.. Wbrew natomiast argumentacji zawartej w uzasadnieniu apelacji Sąd meriti nie wskazywał, by o winie i sprawstwie oskarżonego miało świadczyć to, że wszystkie pistolety pneumatyczne zostały przerobione przez tą samą osobę. Sąd jedynie ustalił, że przerobienia pistoletu pneumatycznego B. na broń palną dokonał P. C., przeciwko któremu aktualnie toczy się postępowanie karne. Istotnie zarzucono mu m. in. dokonanie przeróbek broni pneumatycznej w postaci pistoletów B., w liczbie nie mniejszej niż 5 sztuk, na broń palną. Sąd jednakże wprost wskazał na stronie 29 uzasadnienia wyroku, że ustalenie, iż P. C. przerobił samodzielnie pistolet sprzedany przez L. M. T. N. (2), nie ma istotniejszego znaczenia dla oceny sprawstwa i winy oskarżonego. Wywód powyższy wskazuje na nieprawdziwość zarzutu obrońcy we wskazanym zakresie.

Nie można podzielić zatem również zarzutu apelującego w zakresie błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, dotyczących ustalenia sprawstwa oskarżonego w zakresie czynu, opisanego punkcie I zaskarżonego wyroku.

Sąd w prowadzonym procesie karnym uprawniony jest do przyjęcia określonej wersji przebiegu zdarzeń. Dokonując rekonstrukcji zdarzenia historycznego ma prawo oprzeć się na jednych dowodach, a pominąć inne, jeżeli ich treść jest rozbieżna. Tok rozumowania Sądu zawsze musi mieścić się w granicach swobodnej oceny dowodów, czyli nie może pozostawać w sprzeczności ze wskazaniami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, a jednocześnie uwzględniać musi całokształt okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego.

Wskazać w tym miejscu trzeba, że błąd w ustaleniach faktycznych może wynikać bądź to z niepełności postępowania dowodowego bądź z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, a także może być wynikiem nieznamomości określonych dowodów czy też nieprzestrzegania dyrektyw dotyczących ich oceny. Jednakże, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego przez skarżącego, lecz powinien polegać na wykazaniu, jakich w tym zakresie uchybień w świetle wskazań wiedzy

i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd Rejonowy. Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, Sąd orzekający rozstrzygając o winie bądź niewinności oskarżonego kieruje się własnym wewnętrznym przekonaniem, nie skrepowanym żadnymi ustawowymi regulacjami dowodowymi. Przekonanie to tak długo pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., dopóki nie zostanie wykazane, iż Sąd I instancji oparł swe przekonanie o winie albo niewinności oskarżonego, bądź na okolicznościach nie ujawnionych w toku postępowania sądowego, bądź też ujawnionych w toku przewodu sądowego, ale ocenionych w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy i doświadczeniem życiowym.

Odnosząc się do powyższego zarzutu nie można zgodzić się z apelującym, by w przedmiotowej sprawie brak było jakichkolwiek dowodów wskazujących na sprawstwo oskarżonego w zakresie czynu I. Apelujący kwestionując ustalenia Sądu Rejonowego nie wykazał w sposób przekonujący, poza odmienną i jednostronną interpretacją zgromadzonego materiału dowodowego, na jakiej podstawie ustalenia Sądu Rejonowego uważać należy za niesłuszne. Wywody zawarte w złożonej przez niego apelacji mają charakter ewidentnie polemiczny i jako takie nie mogły zyskać aprobaty Sądu Odwoławczego.

Nie można także zgodzić się ze stanowiskiem obrońcy w zakresie kwestionowania opinii mechanoskopijnej. Istotnie wyprowadzone w niej wnioski zawierają sformułowania o możliwości wnioskowania, iż przedmiotowa broń B. mogła być przerabiana w tym samym warsztacie i z użyciem tych samych narzędzi i urządzeń tego samego rodzaju, co pięć jednostek broni B., będących przedmiotem wcześniejszych badań. Tym niemniej opinia jest pełna, jasna i wyczerpująca dla potrzeb dokonania ustaleń faktycznych w zakresie odpowiedzialności L. M..

Obrona może oczywiście prezentować pogląd przeciwny, tym niemniej winna wskazać na takie uchybienia w procesie opiniowania, które z uwagi na ich doniosłość i rangę nakazywałyby zdyskredytować przyjęte w ekspertyzach wnioski końcowe. Takich zarzutów w ocenie instancji odwoławczej na próżno szukać w złożonej apelacji.

Jak już wskazano wyżej, a co podkreślał Sąd meriti, opinia z przeprowadzonych badań z zakresu mechanoskopii, nie ma istotnego znaczenia dla oceny sprawstwa i winy L. M.. Tak bowiem rodzaj urządzeń wykorzystanych do przerobienia przedmiotowej jednostki broni B., jak również mechanika dokonanych zmian oraz osoba ich dokonująca, nie mają wpływu na zaistnienie przestępstwa, polegającego na sprzedaży tej broni.

W realiach przedmiotowej sprawy Sąd Odwoławczy nie znajduje także podstaw do zarzucenia obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Utrwalonym w orzecznictwie jest pogląd, że dla oceny czy został naruszony zakaz in dubio pro reo, nie są istotne wątpliwości strony procesowej, ale to jedynie czy sąd orzekający wątpliwości takie powziął i rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 3 lipca 2018 r. w sprawie II A Ka 24/18, KZS 2018/9/39). W uzasadnieniu swojej apelacji skarżący w żaden sposób nie odniósł się do zarzutu wskazanego w petitum, nie wskazał jakie okoliczności zostały rozstrzygnięte na niekorzyść oskarżonego, sprowadzając zarzut w pełni ogólnikowo do zamiaru bezpośredniego popełnienia przestępstwa sprzedaży pistoletu B..

Skuteczne podniesienie zarzutu naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., powinno w środku odwoławczym wyraźnie wskazać, jakie wątpliwości Sąd a quo rozstrzygnął na niekorzyść oskarżonego albo też ewentualnie jakie wątpliwości Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy powinien był powziąć (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 21 grudnia 2018 r. w sprawie II A Ka 353/18. LEX nr 2701226).

Podnieść w tym miejscu należy jednak stanowczo, że przestępstwo stypizowane w art. 263 § 1 k.k., może być popełnione jedynie umyślnie i to z zamiarem bezpośrednim. Nie można bowiem z zamiarem ewentualnym „wyrabiać” broni palnej, lub nią „handlować” (por. Kodeks karny część szczególna, Komentarz po red. Andrzeja Zolla, Zakamycze 2006, t. 2, s. 958).

Odnosząc się do kolejnych zarzutów obrońcy stwierdzić trzeba, że również w tym zakresie poza sformułowaniem ich w petitum na próżno szukać ich uszczegółowienia w uzasadnieniu apelacji. Apelujący nie wskazuje bowiem jakie istotne okoliczności w zakresie zamiaru i wypełnienia wszystkich znamion czynu zabronionego nie zostały wyjaśnione. Nie ma natomiast znaczenia dla wypełnienia znamion czynu, stypizowanego w art. 263 § 1 k.k., ustalenie

rzeczywistego pochodzenia pistoletu pneumatycznego. Jak wynika bowiem z dyspozycji powołanego przepisu, przestępstwo popełnia ten, kto bez wymaganego zezwolenia wyrabia broń palną albo amunicję lub nią handluje. L. M. dopuścił się zaś sprzedaży pistoletu, czyli dokonania jednorazowego obrotu bronią (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 21 marca 2001 r. w sprawie II AKa 28/01, KZS 2001, z. 4, poz. 27). Dla realizacji tego znamienia nie jest potrzebne, aby sprawca uprawiał proceder, którego przedmiotem jest broń lub amunicja, ale pojedyncza i jednorazowa transakcja. Nie jest też istotnym w jaki sposób sprawca wszedł w posiadanie sprzedanej później broni. Z tych przyczyn powyższy zarzut apelacji nie zasługuje na uwzględnienie.

Także nie polega na prawdzie zarzut obrazy art. 424 k.p.k. Sąd meriti w uzasadnieniu wyroku, które w pełni odpowiada wymogom, przewidzianym w art. 424 k.p.k., dokonał oceny całokształtu okoliczności, ujawnionych podczas rozprawy głównej, poddając szczegółowej analizie przeprowadzone dowody oraz wskazując, które uznał za wiarygodne, a którym tego waloru odmówił, w jakiej części i z jakich przyczyn. Konfrontacja analizy materiału dowodowego zawartej w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku z treścią zebranych w sprawie dowodów nie nasuwa zastrzeżeń co do prawidłowości i trafności przeprowadzonej oceny oraz argumentacji przytoczonej na jej uzasadnienie. Istota apelacji w tym zakresie opiera się na zaprezentowaniu własnej oceny poszczególnych źródeł dowodowych, zaś apelujący nie przedstawił takich argumentów, które nakazywałyby zdyskredytowanie oceny dowodów i wniosków, jakie wysnuł Sąd na ich podstawie.

Sąd Odwoławczy w pełni podzielił wywody i argumenty Sądu I instancji w zakresie rozstrzygnięcia tak o winie jak i o karze wymierzonej oskarżonemu.

Apelacja Prokuratora zasługuje natomiast na częściowe uwzględnienie.

Nie można bowiem podzielić zarówno zarzutu obrońcy w zakresie rażącej surowości kary, jak i zarzutu, zawartego w apelacji Prokuratora, w postaci rażącej łagodności tejże kary. Sąd Rejonowy wnikliwie rozpoznał i ocenił wszelkie okoliczności wpływające na wymiar kary wobec L. M. i dał temu wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. „Rażąca niewspółmierność” kary jest to klauzula generalna, która ma charakter oceny, a w kodeksie postępowania karnego nie ma wskazanych kryteriów tej niewspółmierności. Określenie „niewspółmierność” oznacza brak proporcji, odpowiedniości pomiędzy wymiarem kary a okolicznościami, które miały wpływ na to rozstrzygnięcie. (...) zaś to nie tylko „dający się łatwo stwierdzić”, „wyraźny”, ale też „bardzo duży”. Rażąca niewspółmierność kary należy więc wiązać ze skalą, natężeniem tej niewspółmierności, a nie z jej oczywistym charakterem (por. Kodeks postępowania karnego, komentarz pod red. D. Świeckiego, t. II, s. 134, Wolters Kluwer, Warszawa 2015). W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą. Takiej zaś dysproporcji w zaskarżonym orzeczeniu Sąd Odwoławczy nie stwierdził. Oceniając wysokość wymierzonej kary należy wziąć pod uwagę zarówno nienaganny sposób życia oskarżonego przed popełnieniem przestępstw, jak i okoliczność, iż każdorazowo dopuszczał się sprzedaży tylko jednej sztuki broni wraz z amunicją. Tym niemniej popełnione przez niego przestępstwa charakteryzują się wysokim stopniem społecznego niebezpieczeństwa. Nie można przy wymiarze kary pominąć także okoliczności, iż oskarżony będąc zatrudnionym jako sprzedawca w sklepie z bronią miał szczególną wiedzę w zakresie reguł dotyczących obrotu takim towarem i był zobowiązany bezwzględnie je przestrzegać. Wiedział także, iż niedopuszczalnym jest samodzielowe przerabianie broni. Te okoliczności świadczą, że wymierzone kary jednostkowe w najniższym ustawowym wymiarze w najmniejszym stopniu nie noszą cech rażącej surowości. Dlatego brak jest podstaw do zastosowania wobec L. M. art. 37 b k.k. Żądane natomiast przez Prokuratora kary tak jednostkowe, jak i kara łączna, z wykazanych wyżej przyczyn nosiłyby cechy rażącej surowości. Wymierzone przez Sąd meriti kary w pełni odpowiadają dyrektywom, przewidzianym w art. 53 k.k.

Należy natomiast zgodzić się z Prokuratorem, iż Sąd Rejonowy dokonał nietrafnej oceny sytuacji majątkowej oskarżonego skutkującej jego zwolnieniem od ponoszenia kosztów postępowania. Zgromadzony bowiem przez L. M. majątek oraz posiadane możliwości zarobkowe pozwalają na uiszczenie kosztów sądowych bez uszczerbku dla utrzymania jego i rodziny. Dodać trzeba, że wbrew stanowisku, zajętemu przez Sąd meriti, koszty postępowania nie

były wyjątkowo wysokie bacząc, że dotyczyły one trzech oskarżonych, a zarówno W. S. jak i G. R. zostali obciążeni kosztami, związanymi z ich udziałem w sprawie.

W tym stanie rzeczy Sąd Odwoławczy w powyższym zakresie dokonał stosownej modyfikacji zaskarżonego wyroku. W pozostałej części, nie uznając argumentów apelujących za zasadne, wyrok ten utrzymał w mocy.

Orzeczenie o kosztach oparto o brzmienie przepisów art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust.1 pkt 4 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o płatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn.zm.).